

Ένα λαμπερό απομεσήμερο του Νοεμβρίου. Απ'αυτά που ξέρεις πως πουθενά
 αλλού στον κόσμο δεν βρίσκεις. Το Αυτοκίνητο κυλά ανέμελα, μαλακά. Και
 ξαφνικά στο ραδιόφωνο η φωνή του Βλαδίμηρου. Βροντερή, ολοζώντανη, ~~xxxxxx~~
 ένα χρόνο μετά το θάνατο του. Κι η
 μέρα σπάζει, τσακίζεται σαν ξερό κλαδί. Στα τρία; στα τέσσερα, στα πέντε

Κάπου στη δεκαετία του πενήντα, μαθητριάδα με τη σκούρα ποδιά, άνακα
 της Λεμεσού
 ληπτα στο θερινό θέατρο Αλάμπρα τη μαγεία του θεάτρου. Ολα πρωτόλεια, λιγάκι
 αστεία στην αφέλεια τους, μα αυθεντικά, τόσο αυθεντικά που σου φερνάν
 δάκρυα στα μάτια. Δένθυμάμαι ουτε ~~xxxxxx~~ τίτλους, ουτε υπόθεση. Μουμεινε
 όμως ένα όνομα ανάμεσα στα τόσα: Βλαδίμηρος. Ίσως γιατί ήταν περίεργο, ξε
 κικό, ίσως γιατί το καλλιγράφι είχε βροντερή φωνή, κι ωραίο παράστημα...

Κάπου στη δεκαετία του εξήντα, ^{ει} εκείνη τη δεκαετία του " γίνεσθαι",
 όπου θαρρείς και όλοι ήμασταν μιά συντροφιά, με ~~xxxxxx~~ τά πετάγματα μας,
 και με τις κακίες μας και με μια αγνότητα ακόμα. Ο κόσμος του θεάτρου
 άρχιζε πιά να γίνεται μέρος της ζωής μας. Βλέπαμε όλες τις παραστάσεις,
 κι ύστερα τις συζητούσαμε ως τις πρώτες ώρες σε κάτι καφεενάκια που ή
 δεν υπάρχουν πιά ή έχουν εκφυλιστεί.. Ο Βλαδίμηρος πρωταγωνιστής και στη
 σκηνή, και κάτω απ'αυτή. Με το πάθος του, με κάτι σαν οζυγόνο που το ρουφ
 φούσε κι ο ίδιος και μας το μοίραζε κι εμάς, και με κείνη την αμεσότητα
 που έβγαине λες από την ίδια τη γή που τον γέννησε και τον ~~xxxxxx~~ ^{έπαινε} ~~επαινε~~ ^{επαινε} ~~επαινε~~
~~ψο~~. Χρειάζεται μήπως ν'αναφέρουμε τίτλους έργων ή ρόλους; Χρειάζεται να
 μιλήσουμε για τη γκάμα του ηθοποιού, που ~~xxxxxx~~ έπιανε από επιθεώρηση μέχρι
 Σαίξπηρ, τους έπλαθε με τα χέρια του και τους κατέβαζε κατευθείαν στο
 κοινό σκορπώντας δάκρυα γέλιου η συμπόνοιας(ανάλογα) όσο κανένας άλλος
 που ανέβηκε στο κυπριακό σανίδι,...

Δεκαετία του εβδομήντα. Μόλις το θέατρο μας παίρνει την πραγματική του
 οντότητα, κι εκεί που όλες λίγο πολύ οι δυνάμεις του τόπου συμπυκνώνονται
 και γίνονται ο " θεατρικός οργανισμός Κωπρού", έρχεται η προδοσία και ο
 χαλασμός. Στη νέα αυτή φάση, ο Βλαδίμηρος, οπλισμένος ήδη με πενταετή ~~xxxxxx~~
 επιστημονική θητεία στη μάνα του θεάτρου, τη Μόσχα, μπαίνει κι αυτός μοιραία
 στην πιο σκληρή ~~xxxxxx~~ μάχη. Την απελπισμένη μάχη της επιβίωσης όχι μονάχα
 του πάλλου, αλλά κι ολόκληρου του λαού. Στην πρωτοπορία πάντα, χωρίς ουτε
 μιά μέρα να πεί απών, για το ξαναστήσιμο του θεάτρου, για το βαλδάρωμα των
 ληγών.

θα θυμηθώ τη φρέση ενός ξένου, του σκηνοθέτη Χάνς Ούβε Χάους που είχε έρθει στην Κύπρο λίγο μετά την εισβολή για να σκηνοθετήσει Μπρέχτ στον ΘΟΚ, όταν τον είδα στο σπίτι του, στο Βερολίνο ~~πέντε~~ πέντε χρόνια αργότερο " Αντελήφθηκα από την πρώτη στιγμή τα Προβλήματα που θα αντιμετώπιζα. Αλλά κι από την πρώτη στιγμή επισήμανα ένα γερό βράχο που πάνω του θα μπορούσα να στηριχτώ και να κάνω τη δουλειά μου: Το Βλαδίμηρο. Έτσι κι έγινε. Είναι άνθρωπος σαν τον Βλαδίμηρο που χρειάζεται το θέατρο σας, άνθρωπος που ξεκίνησαν μέσα από το λαό, που δούλεψαν εργάτες της σκηνης, που λάτρεψαν τήν σκηνή ~~που έμαθαν τα μυστικά της τα καθημεριν~~ και τα χειροπιαστά προτού μάθουν τα άλλα, τα επιστημονικά, στα ~~σχολεία~~ ^{θραύση} και στα αμφιθέατρα "

Η δεκαετία του ογδόντα μάς πήρε τον Βλαδίμηρο. Προωρα, και το χειρότερο πικραμένο. Πάνω στην πιο μεγάλη του αιχμή, απάνω που η παύση του ήταν κάτι παραπάνω από πολύτιμη για το θέατρο μας. ~~Οι σπόροι όμως που~~ ~~εσπείρε φυτρώνουν αιώνα.~~ Η παιδική σκηνή του ~~ΘΟΚ,~~ δημιουργημα του ουσιαστικά, έγινε το καμάρι ~~μας~~ Αντιγράφω τα λόγια ~~η~~ του σε μια συνέντευξη σε εφημερίδα για την παιδική σκηνή:

" Νιώθω ιδιαίτερα ευτυχής που προσφέρω τη ~~η~~ σκηνοθετική μου δουλειά στην παιδική σκηνή. το ίδιο αισθάνομαι και σαν ηθοποιός. Πιστεύω πως είτε λό ένα μεγάλο καθήκον. Και αν οι ώρες δουλειάς είναι πολλές, δεν νιώθω καμιά γούραση, γιατί αυτό που κάνω μ' ευχαριστεί. Πιστεύω πως με τη δουλειά μας δημιουργούμε κάτι καλό. Σιγά σιγά, με τη σωστή παιδεία και την τέχνη θά έχουμε παιδιά που όχι μόνο θα σκέφτονται σωστά αλλά και θα πουούν τον όπο τους, την πατρίδα τους και τους συνανθρώπους τους Παράλληλα η παιδική σκηνη θα βοηθήσει μακρόπνσα και στην ανάπτυξη του θεάτρου και της καλλιτεχνικής ζωής στον τόπο μας. Στην εποχή που ζούμε, εποχής της βίας και της εξαθλίωσης, η παιδική σκηνή του ΘΟΚ ~~μη~~ είναι μια δάση ελπίδας."

Είχα την τύχη να πάρει ο Βλαδής στο χέρι του το πρώτο μου θεατρικό έργο για παιδιά. Κι ένιωσα εκείνη τη μοναδική χαρά να παρακολουθώ τους δικούς μου ήρωες να χάνουν σάρκα και οστά, να γίνονται μεθύσι που κατέβαινε από τη σκηνή κι έμπαινε μέσα στον κάθε μικρό θεατή. Μονάχα ένας μάγος του θεάτρου μπορεί να πό κάνει αυτό, γιατί

